

Pasaullnēs fantastikos Aukso fondas

William Dietz

MAK-KEIDO PREMIJA

William Dietz

MAK-KEIDO PREMIJA

Mokslinis fantastinis romanas

Kitados Semas Mak-Keidas buvo bene žymiausias galvų medžiotojas visoje Galaktikoje, sugavęs ar likvidavęs kosmoso toliuose ne vieną nusikaltėlį. Tačiau šįkart banditų vadas Mustafa Pongas, subūręs jungtines padugnių pajėgas, pagrobia Mak-Keido dukterį Molę. Palyginti su tuo, ką yra sumanęs Pongas, greita Molės mirtis būtų ne pati blogiausia išeitis...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
224 tomas. Serija įkurta 1990 m.

William Dietz - McCADDE'S BOUNTY

New York, New American Library, 1995

Copyright © by William Dietz, 1990

Cover art copyright © by Tim White, 1981

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2002

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1.

Baigėsi antroji žūtubūtinio mūšio Alisos planetoje ir jos prieigose para.

Per pačias pirmas mūšio minutes piratams pavyko sunaikinti menkutes karines-kosmines planetos pajėgas.

Būdami tikri, jog lengvai nugalės ir tenai, apačioje, jie leidosi į orbitinį skrydį. Jėgos laukai, saugoję piratų laivus, išsijungė, šimtai smogikų išlėkė iš triumų ir spiralėmis nuskriejo link žydrai balkšvo planetos paviršiaus.

Tai buvo klaida, kuri jiems brangiai kainavo. Nuo Alisos paviršiaus startavo raketos, danguje tvykstelėjo dirbtiniai žaibai. Neturėdami apsauginių laukų, du puolančiųjų laivai buvo sunaikinti, dar keli - pamušti.

Netikėtas aukų pasipriešinimas sukėlė neįtikėtiną piratų įtūžį. Virš užšalusio planetos paviršiaus išaugo grybų pavidalo debesys, atominiai sprogimai sudrebino jos ledu bei sniegu padengtas erdves, viską paversdami įkaitusiu garu ir radioaktyviu stiklu.

Bet dauguma gyvybiškai svarbių objektų glūdėjo giliose šachtose, apsaugotose nuo atšiau-

rių žiemų ir piratų antpuolių. Jie išliko, o kauty-
nės tęsėsi.

Priešininkai grūmėsi toli gražu ne pirmą kartą
ir gerai pažinojo kits kitą.

Vienoje pusėje kovojo planetos gyventojai, ne
pernelyg gyvenimo lepinti žmonės, kuriuos liki-
mas stūmė vis toliau ir toliau nuo žmonių Impe-
rijos centro, kol galiausiai jie atsidūrė pačiame
jos pakraštyje. Nes Alisa buvo pasienio pasau-
lis, paskutinioji riba prieš Il-Rono imperiją ir
didžiąją nepažintą likusią Visatą.

Čia gyvenantys žmonės vargiai sudurdavo
galą su galu, jų rizikos kupinas egzistavimas
priklausė veikiau nuo varginančio triūso, nei
nuo skurdžių gamtinių planetos išteklių. Jie
buvo savimylūs, nepriklausomi ir užspeisti į
kampą kovėsi iki paskutinio kraujo lašo.

Gi piratai buvo tokie, kokie visuomet būna
piratai, - visuomenės atmatos, tarpinė grandis
tarp žmonių ir gyvulių. Bet kadaise, prieš dau-
gelį metų, jie buvo kitokie.

Anomis dienomis jie buvo kareiviai. Kareiviai,
narsiai besikaunantys už reikalą, kuriuo tikėjo, -
už tarpžvaigždinės demokratijos vienijamų pla-
netų Konfederaciją, kurioje kiekvienas pasaulis
buvo vienos didelės visumos dalimi.

Bet nepaisant jų didvyriškų pastangų išlaikyti Konfederacijos vientisumą, ji subyrėjo, draskoma vidinių prieštaravimų, ir užleido vietą Imperijai.

Pirmasis Imperatorius buvo savotiškai išmincingas žmogus. Jis žinojo nepajėgsiąs valdyti kiekvienos atskiros planetos, todėl suteikė joms sąlyginę nepriklausomybę ir dovanojo konfederatams visišką amnestiją.

Dauguma jų priėmė šias sąlygas, kadangi pavargo kariauti ir tvarką brangino labiau už anarchiją.

Bet kiti Imperatoriaus malonę vertino su panieka ir pasirinko partizaninio karo kelią, laukdami tos dienos, kai įstengs sukaupti jėgas ir atgaivinti Konfederaciją. Tokia diena taip ir neišaušo.

Laikui bėgant priblėso ir kilnūs idealai, už kuriuos kovėsi nepalenkiami konfederatai. Antpuolis sekė antpuolį, vienos skerdynės keitė kitas, ir galiausiai nusitrynė riba tarp karinių Imperijos objektų atakų ir taikių planetų gyventojų apiplėšinėjimo.

Po to prasidėjo siaubo ir prievartos eskalacija, atbukinusi protus ir sugrubinusi širdis.

Gi dabar, prabėgus daugybei metų, jie ieškojo

grobio, o ne laisvės. Palaipsniui, patys šito nesuvokdami, sukilėliai virto piratais, ir reikalas, dėl kurio jie kovojo, liovėsi egzistavęs.

Komandinis Alisos gynybinių pajėgų centras įsikūrė bunkeryje, esančiame giliai po amžino įšalo sluoksniu. Per šias dvi dienas jis atlaikė raketinius laivų smūgius, lazerinį bombardavimą ir robotų valdomų gruntinių torpedų-“kurmių” antpuolį. Šios torpedos išrausė urvus kone iki pat bunkerio; jas aptiko ir sunaikino vos už mylios nuo komandinio punkto.

Komandinio centro salė buvo erdvi, apšviesta tik gausybės ekranų mirgėjimo, o prislopinti radijo operatorių balsai pabrėžė viešpataujančią tylą. Ore tvyrojo tabako dūmai, po kojomis šiugždėjo tuščios maisto pakuotės, ir susirinkusių vis labiau slėgė neviltis.

Sara Bridžer-Mak-Keid, įtempdama karščiujančias akis, žvelgė į trimatį taktinį ekraną. Ji nemiegojo ilgiau nei parą, ir nuovargis ėmė viršų.

Sara buvo graži, šiaip ar taip, kažkada. Dabar jos veidą kirto ilgas blyškus randas. Jis negyvelišku baltumu ryškėjo nuo tvankumos paraudusioje odoje ir niauriai priminė apie jos pirmąjį susidūrimą su piratais, įvykusį prieš daugelį metų.

Ji vilkėjo paprastą pilką sportinį kostiumą, lengvą šarvuotą liemenę, o perpetės dėkle ilsėjosi blasteris.

Nekreipdama dėmesio į susirūpinusius komandinio centro personalo žvilgsnius, ji stengėsi susikaupti. Taktiniame ekrane viešpatavo spalvų makalynė. Jis panėšėjo į trimatę šachmatų lentą, kurioje žali trikampėliai priklausė jai, o raudoni kvadratėliai - neregimam priešininkui.

Bet čia buvo ne žaidimas. Šitie ženkleliai žymėjo tikrus žmones iš kūno ir kraujo. Motinas, tėvus, seseris ir brolius, jos draugus. Jie žuvo, ir Sara niekuo negalėjo jiems padėti.

Dalis gyventojų išliks, virtę vergais, tačiau dauguma žus. Nes piratai veikė pagal principą: imk viską, ko tau reikia, o visa kita sunaikink. Sara žvelgė į ekraną ir stengėsi surasti atsakymą. O trimačiame taktiniame ekrane kalnai bei slėniai buvo apvedžioti žaliomis kontūrinėmis linijomis ir subraižyti horizontalėmis. Antžeminio ir šachtinio bazavimosi vietas žymėjo geltoni ratukai. Gyvenamuosius kupolus ir gamyklas - žydri. Viskas rodėsi taip tvarkinga ir dailu - ekranas nedemonstravo sužalotų žuvusiųjų kūnų, netviskėjo balkšvai žydromis impulsinio ginklo iškrovomis, neperteikė gaisraviečių

smarvės.

Be laivų, galinčių ateiti pagalbon, be hipererdvinio ryšio, kurio dėka galėtum ją iškviesti, Alisos gyventojams teliko tiktai vienas sąjungininkas - oras. Viršuje, planetos paviršiuje, siautėjo dviejų balų stiprumo audra. Žinoma, čia jums ne aštuonbalė arba, apsaugok Viešpatie, devynbalė, bet visgi piratams ji kliudė. Sara tikėjosi daugiau, ji troško, kad audra taip triuškindų priešą, kaip ji pati triuškindi nebepajėgė.

Tačiau piratai gerai pasiruošė. Vilkėdami termokostiumus, jie važiavo šarvuotais krauleriais ir gerai žinojo, ko nori. Lėtai, bet užtikrintai raudonieji kvadratėliai artėjo, stumdami žalius trikampėlius link Centrinio komandinio punkto ir triuškindami viską, kas pasitaikė jų kelyje.

Ten, viršuje, už dešimties kilometrų nuo Donovanos tarpeklio, Ristono šauliai atkakliai priešinosi motorizuotų pėstininkų kuopai. O antai tenai, greta pagrindinio arsenalo, pulkininkas Larkinas stoji į savo paskutinį mūšį.

Bet faktas lieka faktu. Po dvi dienas trukusių kautynių piratai planetoje sunaikino kone viską, ir visai netrukus jų pergalė virs galutine.

Sara pasitrynė karščiuojančias akis. Nejaugi nebėra būdo išsigelbėti? Galbūt ji ko nors

nemato? Galbūt atakuojantys turi kokią nors silpną vietą?

Ne, neturi. Ir šis suvokimas prislėgė ją švinine našta. Po poros valandų piratai užgrobs Alisą. Ji bejėgė, ji nieko nebeįstengs padaryti, kautynės pralaimėtos.

Bet kodėl? Iš kur toks atakuojančių ryžtas? Kodėl jie taip gerai ginkluoti ir pasiruošę? Kodėl jie pasirinko būtent Alisą?

- Sara? - suskambo ramus ir švelnus balsas. Ji kilstelėjo galvą ir išvydo vyrą bei moterį, stovinčius kitapus taktinio ekrano.

Planetos Tarybą sudarė penki žmonės: Sara, pulkininkas Larkinas, nūnai ginantis arsenalą, Rikas, kuris drauge su Semu buvo toli nuo čia, profesorius Vendelas ir daktarė Hana Luis.

“Trys pagal įstatymą sudaro kворumą, - nuvargusi pagalvojo Sara. - Nors koks dabar skirtumas? Spręsti jau nebėra ką”.

Profesorius Vendelas nelinksmi nusišypsojo. Jis buvo pagyvenęs žmogus su ryškiai žydromis akimis ir žilais plaukais, surištais į uodegą.

- Mes padarėme viską, ką galėjome, mano vaikeli. Reikia gelbėti tai, kas liko, - pratarė jis.

Sara pažvelgė į Haną. Atviras veidas, nuostabi šokoladinė oda ir nepaklusnių juodų

plaukų kupeta. Prie dešinės daktarės rankos buvo prisegtas diagnostinis skeneris, o ant kaklo kybojo stetoskopas. Žalią operacinį kostiumą margino kraujo dėmės. Pagrindinė planetos ligoninė buvo įsikūrusi už tūkstančio jardų nuo čia ir pasiekiamą pagrindiniu koridoriumi. Hana pritarė profesoriui:

- Profesorius teigus, Sara. Paleisk likusius karius ir įsakyk jiems pasislėpti brūzgynuose. Piratai jų nesuras. Alisoje šitai neįmanoma.

Sara suprato, jog Hana teisi. Planetos gyventojai išmanė, kaip išgyventi šaltyje. Jie puikiai pažinojo vietovę, ir tie, kuriems nusišypsos laimė atsidurti toliau nuo komandinio punkto, galbūt pajėgs likti gyvi.

- O kaipgi vaikai? - Sara uždavė tą klausimą, kurį užduoti baiminosi visi.

Hana dirstelėjo į Vendelą. Tasai ryžosi atsakyti:

- Vaikus surinko kavinėje. Piratai paims juos į vergiją.

Sarą užliejo klaikaus ilgesio banga. Kas geriau? Numirti? Ar gyventi vergu? Ji žinojo, ką pasakytų Semas, žinojo, kad jis norėtų, jog jo dukra liktų gyva. Ji žinojo, kad kito kelio nėra.

Sara linktelėjo:

- Aš duosiu reikiamus nurodymus.

Jinai įjungė laringofoną ir prabilo. Ir buvo duotas paskutinis įsakymas:

- Atsiplėšti nuo varžovo! Trauktis! Išsibarstykite ir slėpkitės brūzgynuose! Gelbėkite viską, ką galite. Gyvenkite, kad nugalėtumėt kitą kartą. Dėkui už viską, ką padarėte... Ir sudie!

Paskui viskas baigėsi. Profesorius Vendelas palytėjo lūpomis Saros kaklą, Hana ją apglėbė, o Sara pamosavo ranka paskubomis besiskirstančiam savo personalui.

Nedaugelis planetos gyventojų, garsėjančių profesiniu meistriškumu ar paprasčiausiai savo grožiu, liks gyvi, paimti vergijon, bet tokiems, kaip Sara su rando subjaurotu veidu, tokio šanso nesulaukt. Jiems belieka užbaigti paskutinius darbus, atsisveikinti su tais, kuriuos myli, ir rinktis prie pagrindinio įėjimo. Čia jie stos į paskutinį mūšį.

Saros kulniukai nukaušėjo koridoriumi. Paprastai jame nebūdavo nė dėmelės, grindys ir sienos spindėdavo švara. Dabar koridorius buvo niūrus ir tamsus, aprūkęs ir užverstas karo šiukšlėmis. Blausiai degė keli išlikę šviestuvai, ant grindų voliojosi kruvini tvarsčiai ir drabužių skutai.

Už nugaros nuskardėjo signalas, ir Sara pasitraukė į šalį. Pro šalį nuriedėjo elektrokaras, kupinas termokostiumais vilkinčių žmonių. Jie keliavo prie pagrindinio įėjimo.

Daugelis aprišti kruvinais tvarsčiais. Sužeistieji, pasmerkti mirčiai, jie buvo kupini ryžto nusitempti drauge į aną pasaulį kuo daugiau piratų.

Vienas pamosavo jai ranka, Sara jam atsakė. Kuo vardu tas vaikinai? Ji nepajėgė prisiminti.

Penkios ar šešios dešimtys vaikučių, persigandusių ir prislėgtų, grūdosi nejaukioje kavinės tamsoje. Kai kurie verkė. Šen bei ten stovėjo tėvai, gniaužiantys vaikus atsisveikinimo glėbyje. Deja, daugeliui neteks patirti netgi šito, nes jų tėvai ir motinos arba jau negyvi, arba miršta kažkur šaltyje.

Tarp mažųjų vaikštinėjo dešimt ar dvylika nevaikiškai rimtų paauglių. Patys dar vaikai, jie stengėsi nuraminti pačius mažiausius.

Keli pagyvenę vyriškiai ir moterys prižiūrėjo tvarką. Nuo jų atsiskyrė ir Saros link atskubėjo moteris, vardu Edna, su putniomis rankomis ir raukšlėtu veidu. Ji šypsojosi savo įprasta gerąširdiška šypsena, ir Sara negalėjo nesižavėti šios moters dvasios stiprybe.

- Sveika, brangioji, atėjai pasimatyti su Mole?
- paklausė Edna. - Ji antai tenai. Pasiskubink, nes mes ketiname sudainuoti keletą dainelių, kol mūsų dar neatėjo.

Sara, sukresta šių žodžių, nusišypsojo iš dėkingumo. "Kol mūsų dar neatėjo", - tik pamanyk, tarsi jų ateis ne piratai, o tiesiog auklėtojai, ketinantys išsivežti vaikus į vasaros stovyklą! Bet Edna teisi. Niekam nebus geriau, jei visi be atvangos galvos vien apie kautynių siaubą ir apie tai, kas laukia Molės. Jei Sara neištvers ir ims raudoti, ko jai taip beviltiškai norisi...

Akimirkai moterį užliejo pyktis. Ji niršo ant Semo, kurio nebuvo planetoje, kai ją užpuolė piratai, pyko ant Imperijos, jog toji palieka likimo valiai beginklius pasienio pasaulius, siuto ant Dievo, nes jis leido visam tam įvykti. Velniai rautų, juk tai paprasčiausiai neteisinga!

- Mamyte!

Molė ūmai atsidūrė greta. Jos rankutės apsi-vijo Saros liemenį, veidukas prigludo prie pilvo. Taip jau išėjo, Saros džiaugsmui ir jos dukrelės apmaudui, jog mergaitės galvelę puošė garbanotų, tamsių - kone juodų - plaukų kupeta. Kaip ir Semo, Molės plaukai buvo tankūs ir švelnūs, ir Saros pirštai paniro į jų šilumą bei jaukumą....